

Szerkesztői iroda:
A KIADÓHIVATALBAN,
hová
a lap szellemi részét illető közle-
mények küldendők.

Kiadó hivatal:
WOKAL JÁNOS KÖNYVKERESKEDÉSE
hová a hirdetések a előfizetések
bérmentesen küldendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

KÖZÉRDEK.

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelen minden vasár-
napon egy nagy íven.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK
Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve:
Egész évre 4 frt.
Fél 2 " "
Negyed 1 " "

HIRDETÉNYEK DÍJA:
3 hasábos petit sorért, vagy ennek
helyéért 5 kr. Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyiltér sora 15 kr

Alsó-Fehérmegye közgyűlése.

(Decz. 5.)

A rövid tárgysorozat daczára nagy érdekelt-
ség mutatkozott megyeszerte e gyűlés iránt; mi
már a megelőző napon tartott állandó választmányi
gyűlésen is feltűnő volt a megjelent tagok nagy
számánál fogva. Fokozta az érdekeltséget azon
értesülés is, hogy a románok, különösen a balász-
falviak közül többen meg fognak jelenni. Ugy is
történt. Antonelli és Moldován canonokok, Dr.
Gramma és Nestor Sylvester tanárok, Csató Lajos
és Olteanu Vazul ügyvédek, valamint több más
vidéki román is megjelent és szívélyesen lettek
fogadva, mint régi jó ismerősök.

A gyűlés 10 órakor nyílt meg. Nagy kül-
döttség hívta meg főispán ő méltóságát a gyűlésbe,
ki ékes beszéddel üdvözölte a szép számú közön-
séget, s felhívta Török Bertalan főjegyzőt az ügyek
előadására. Első tárgy az igazoló választmány je-
lentése volt; 11 választó kerület választásai ig-
azoltattak, a borbándi választó kerület választása
pedig az 1870. 42. t. cz. 27. és 30. §§. alapján
megsemmisített. Új választás lett elrendelve ide,
valamint Danes Sándor lemondása folytán a za-
lathnai választó kerületbe is. A választás folyó
december hó 29-re tűzött ki. a mi Mezey G.
felszólalását idézte elő, — ki azon óhaját fejezte
ki, hogy a választás oly időben történjék meg,
hogy a megválasztandók a tisztújításban résztve-
hessenek. Erre azonban az alispán és főjegyző ki-
mutatván annak az idő rövidsége miatt való le-
hetetlenségét; tekintve, hogy a törvény rendelete
szerint a tisztújításnak még folyó hóban meg kell
történnie, a gyűlés megmaradand határozata mel-
lett. Választási elnökül a borbándi kerületbe Veszely
Károly, a zalathnaiba: Weisz Tádé bányakapi-
tány választattak meg. Miután még Mihelyes Zsig-
mond virilis b. tagnak részvétellel fogadott elhunyt
folytán a következő virilis tag behívása elrendel-
tetett. Főispán ő méltósága az új m. bizottságot
megalakultnak nyilvánította. A gyűlés legfontosabb

tárgya következett ezután; a tisztújítás határnap-
jának kitűzése. Erre vonatkozólag felolvastattott a
f. évi október hó 3-án 58.000 sz. a. kelt belügy-
miniszteri leirat, mely lendületes szavakban hívja
fel a megye közönsége figyelmét a megyei élet
legfontosabb működésére; a legközelebb megej-
tendő általános tisztújításra, s azon reményt fejezi
ki, hogy a megye közönsége áthatva az ezen jog
gyakorlásával járó felelősség érzésétől, hazafias
kötelességének fogja ismerni, hogy a választás
csak is oly polgárokra essék, kik a közszolgálat
érdekeire nézve minden tekintetben legtöbb ke-
zességet nyújtsanak, s ily módon teljesedve lesz
azon várakozás, miszerint a 1883. 15. t. cz.
alapján nyert új szervezet mellett a megyei in-
tézmeny a kor színvonálára emelkedjék s egy
ujabb, eredményekben gazdag és áldásos korszak
legyen üdvözölhető a megyék életében. E szép
leirat meghallgatása után, tudomásul vevén a köz-
gyűlés, hogy az új bizottsági tagok mind meghi-
vattak, tekintettel azon körülményre, miszerint a
tisztújítás pár napot fog igénybe venni, és hogy
főleg a szolgabírói hivatalok átvétele, berendezése
új segédszemélyzet kinevezése mind oly időben
eszközleendő, hogy 1884. évi január 1-én az új
közigazgatási szervezet megkezdhesse működését;
az általános tisztújítást folyó de-
cember hó 20-án kezdőleg határozta meg-
tartatni. Az állandó választmányi gyűlésen ugyan
szóba lett hozva, hogy a tisztújítás 21-én kezdőd-
jék, tekintettel a vizaknai orsz. vásárra, de erre
az abrudbányaiak nagy karácsonyi vásárja hoz-
tott fel, melyre ők nem érkezhettek el.

Ezután örömmel fogadta a bizottság belügy-
miniszter ur jóváhagyó leiratát a megyei szerve-
zet teljes megállapítása s az új javadalmazás ki-
utalása tárgyában; s ennél fogva felhívta az alis-
pánt, hogy a küzgyülési meghívóban részletesen
kitéve a választás útján betöltendő tisztviselői ál-
lomásokat, jelezte egyszersmind, hogy az orvosi
állomásokra pályázók f. december 18-án délelőtti

11 óráig adják be folyamodásaikat, hogy az egész-
ségügyi bizottság tárgyalhassa, valamint azt is,
hogy a többi állomásokra pályázók szintén e na-
pon jelentkezzenek, illetőleg nyújtsák be kérvé-
nyüket főispán ő méltóságánál. Miután még meg-
állapított, hogy a járási állatorvos székhelye
Gy.-Fehérvár legyen, szavazás rendeltetett el a
a központi választmány 36 tagja megválasztására,
szavazatszedő bizottságba id Gáspár János elnök-
lete alatt Pogány János, Csató Lajos és Málnási
Károly küldetvén ki.

Ezután megválasztott az állandó választmány
60 tagja, — és pedig: Bares Ferencz, Baresay Gábor,
Batta Bertalan, Biró Lajos, dr. Bocz József, gr.
Busseul Henrik, Berzencei István, Csató Lajos,
Csató Ferencz, Cirlea Mihály, Diószeghy Lajos,
Ebergényi Mózes, Finna István, Garda József, id.
Gáspár János, Glück Mór, Gondol Dániel, ifj. Gás-
pár János, dr. Gramma Sándor, Halász Jakab,
Herepei Károly, Hegedüs János, Jenei István, Juchó
Ferencz, Imreh József, br. Kemény Endre, br.
Kemény Gejza, br. Kemény Gyerő, Koseriu János,
Kovács Gyula, dr. Kovács Ödön, Kiss Bálint, Kolozsi
Antal, Lóthe Lajos, Mangesius Frigyes, Medgyes
Bálint, Moldován János kanonok, dr. Mohai Sán-
dor, Nagy Lajos, Novák Ferencz, Ninger Ignác,
Pávay V. Elek, Pogány János, Predovics János,
Rákosi Bálint, Sándor János, Soltész N. János,
lr. Splényi Henrik, Szalánczi Lőrincz, Szilágyi
Farkas, Szóts József, Timár Károly, Zeyk Dániel,
Zeyk Gábor, Zeyk József, Zeyk Kálmán, Vlása
Illés, Varró Gerő, Veress Gábor, Vajna István.

Az igazoló választmányba megválasz-
tattak: br. Splényi Henrik, dr. Magyar Károly,
dr. Kovács Ödön, ifj. Gáspár János, Török Ber-
talan, kikhez főispán ő mlga elnökül Csató János
alispánt, tagokul Antonelli János canonokot, Garda
József és Szalánczy Lőrinczet nevezte ki. A bi-
ráló választmány tagjai lettek: Medgyes
Bálint, Miksa Miklós, id. Gáspár János, Moldován
János canonok, Nagy Lajos.

TÁRCZA.

Az első temetésen.

(November 13.)

Kesergőknek forró könnye
Hull a ravatalra . . .
Oh hisz a ki mindenök volt,
Mindörökké halva! —
Fájó szívök sötét bánat
Zivatarja tépi . . .
A fájdalomt arczaikon
Olyan nehéz nézni! . . .

Késő ősszel, fagyos szélben,
Ha lehull a rózsza,
Ki bánkodnék lehullásán,
S mért is tenne róla? . . .
De ha tavasz virányakor
Hervad el egy élet:
A bú könnye akaratlan
Szemeinkbe téved.

Ifjú asszony koporsója
Mellé hívtak engem:
Vigasztalni, fölészárítani
A könnyet a szemben —
Ifjú asszony . . . tört rózsafa . . .
Maradt egy bimbója,
Mintha volna tünt tavasznak
Utolsó mosolya . . .

Ki tudja, hogy e bimbó is
Soká' marad épen,

Vagy elhervad az árvaság
Fagyos légkörében? . . .
Oly mosolygó, nem érzi még
A rámért keresztet,
Ha nincs honnan tápot szívni
Tudja csak, mit vesztett . . .

Népes család dús kertjének
Tört ki legszebb fája . . .
S én a vigasz balsamcseppjít
Hintem mindre rája —
Nézd a télnek zordon szakát
Tavasz váltja ismét —
Hervadt helyén új virágon
Zsong, megládd, a kis méh. . . .

Vándormadár nem száll végkép
El a keves tájra . . .
A halál sem szakaszthat el
Szerelmünk tárgyától . . .
S e szavakra — oly jó látnom,
Mint könnyül a bánat —
Mert szól a hit: a halálból
Örökélet támad. . . .

Megszűnik a könnyek árja
Elül a jaj, hallgat,
A megnyugvás lezár minden
Panaszterhes ajkat . . .
— Érzem én is, tisztult égnek
Napja sűt felettem . . .
Oh mert én is e halottal
Sokat eltemettem. . . .

Balázs József.

Elmés büntetés.

Sacher Masoch után

— Dr. BOROS GÁBOR. —

(Vége.)

A kedvezőtlen véletlen úgy akarta, hogy mire a
marquis visszatért a hölgyekhez hogy Adrienne enyel-
géseiben vigasztalást találjon, Marneville asszony már ki-
ejtő Pompadour marquisoné nevét; azt a szándékát nyil-
vánította ugyan is, hogy tőle Desforges ellen elfogatási
parancsot eszközöl ki.

— Az nem is volna éppen oly rossz, — vélekedék
a marquis, Pompadour most éppen minden költő ellen
fől van ingerülve egy satira miatt, mely őt csúfosan guny-
tárgyává teszi.

— Hogyan? — kérdék a hölgyek.

— Bizonyos versek keringenek szerteszét, melyek
a marquisonót két nap óta egész Párisban neveltség tár-
gyává tevék.

— Két nap óta? — vágott közbe Adrienne.

— Richelieu, a derék hercege vitte el hozzá, ki
folytonos ellenségeskedésben él a marquisonóval; a hiru nő
magán kívül van, mozgásba hozott minden rendőrközeget,
hogy a szerzőt kikutassák.

— Tehát még nem ismeretes? — kérdé izgatottan
Adrienne.

— Nem.

— S érzékeny büntetés érné őt? — kérdező tovább
Adrienne.

— Legalább is hosszú időre kapna szabadszállást a
bastilleban. —

Adrienne fölkelt, s köpenyét kérte.

— Hova indulsz gyermekem?

— Pompadour marquisonához.

Az egészségügyi bizottság tagjait megválasztották: dr. Boér Jenő, Csató János, id. Gáspár János, Zeyk Dániel, Medgyes Bálint, dr. Mohai Sándor, Veress Gábor, dr. Boez József, Szalánczy Lőrincz, Szász József, Török Bertalan, Novák Ferencz, dr. Kolcsár János, Kovács Gyula.

A statisztikai bizottság tagjai lettek: br. Bánffy Jenő, Bares Ferencz, Czirner József, id. Gáspár János, Glück Mór, Vajna Károly, Herepei Károly, Imreh József, Kovács Gyula, Juchó Ferencz, Kardos Ignác, br. Kemény Endre, Zeyk Dániel, ifj. Gáspár János, Lóthe Lajos, dr. Magyar Károly, Mendel József, dr. Boez József, Ninger Ignác, Novák Ferencz, Pálffy Sámuel, Zeyk Kálmán, br. Splényi Henrik, Szalánczy Lőrincz, Török Antal, Vajsz Taddé, ifj. Winkler János, Török Bertalan, Makkai Domokos, Kozma Gyula, Szilágyi Gyula, Olteánu Vazul.

A közséj jegyzővizsgáló bizottságba megválasztottak: id. Gáspár János, ifj. Gáspár János, dr. Magyar Károly, Imreh József, Müller Mihály, Miksa Miklós, Navratil György, Szász József, Török Bertalan, Tóth Miklós, Tanczos János.

E választások után jóváhagyott Miriszló község egy előnyös vásártügye, F.-Gyógy község korcsma jogbérleti határozata; s a m.-bogatú gát ügyében Torda-Aranyosmegyével közösen eljáró vegyes bizottságba Török Bertalan és a kir. államépít. hivatal főnöke küldettek ki. Igen fontos tárgyat képezett a megyei kórház betegápolási díjának 66 krra lett felemelése is, mi egyhangulag lett elhatározva.

A központi választmány tagjaira történt szavazás idejére a gyűlés folytatása felfüggesztetett. — Déli 1 óra előtt nyílt meg újra, midőn a választás eredményét id. Gáspár János felolvastva, ki-tűnt, hogy legtöbb szavazatot nyert: Baresai Gábor, Hegedüs János, Gondol Dániel, br. Kemény Gejza, Medgyes Bálint, Pávay V. Elek, br. Splényi Henrik, Szász József, Török Bertalan, Zeyk Dániel, Zeyk Gábor, Kovács Gyula, Vajna Károly, gr. Buseul Henrik, Vlása Illés, Müller Mihály, idős Gáspár János, Garda József, Szalánczy Lőrincz, Török Antal, Pogány János, Berzenczey I. báró Kemény Endre, Csató Lajos, Tókos Sándor, Veszely Károly.

Néhány percz múlva a közgyűlésről vezetett jegyzőkönyvet a főjegyző felolvasta, s miután megállapított, főispán ő mlga melegsavakban megköszönve a tagok buzgó részvételét, a gyűlést eljenzés között bezárta.

Bares Ferencz nagyrépost kitüntetésé.

Lapunkban már említve volt azon kitüntetés, mely megyénk köztisztviselőiben álló férfiak Bares Ferencz ő mlgát érte azáltal, hogy ő Felső, a közügyek terén szerzett érdemeiért, a III-ad oszt. vaskorona-rendet adományozta. Az egész megye örövendt a jeles érdemek ily méltó elismerésének; Gyula-Fehérvár sz. kir. város közönsége fényes fátylós menettel üdvözölte s végre eljött az alkalom, hogy a legfelsőbb elismerés jelvényét a kitüntetett férfinak főispán ő mlga átadhassa. — Közöbajtás volt, hogy a megye közgyűlésében, a megye rendei előtt tör-ténjék az ünnepélyes átadás, de azon rendkívüli szerény-ség, mely e jeles férfit annyira jellemzi, megfoszta ben-nünket ez óhaj valószínűsétől. — Mig a központi választ-mány tagjaira a szavazás folyt, azalt főispán ő mltsága, hivatalos helyiségében, több bizottsági tag jelenlétében az érmet méltató beszéd kíséretében nyújtá át a díszes ér-demrendet, melyet nagyrépost ő mlga lelkes éljenzés között átvevén, köszönetét fejezte ki a nem várt és nem keresett kitüntetésért. — Főispán ő mltsága ebédet ren-dezett ünnepeltünk tisztelőire, melyen ugy ő, mint báró Kemény Endre lelkes pohárköszöntéseket mondtak.

Tisztújítási értekezet.

A vágyak és aspiratiók, remény és remegés időzaka-ban élünk. Közéleg a nagy ítélőszék tartás napja — s a nagyérdemű választó közönség hol kegyes leereszkedés-sel, hol mord tekintettel, hol biztató mosolylyal, hol fa-gyos szavakkal fogadja udvarlóját: az aspiransok, remény-kezők és remegők seregét. — Személyes érdemek, esa-ládi tekintetek, elismerés és sajnálkozás váltakozó érzel-mei döntik el a határozás mérő serpenyőjét a pályázók sorsa felett. — A végből tehát, hogy láthassuk, miként billeg a közbizalom mérlege, hogy tájékozást szerzhes-sünk a végkimenetel valószínűsége felől, — a választók bizalmas értekezetének összehívása helyén valónak tűnt fel. Midőn tehát a bizottsági közgyűlésnek vége lett, Zeyk József, megyénk egyik legjelesebb férfia, felhívta a bi-zottsági tagokat egy, délután 4 órakor tartandó érteke-zetre. Sokan gyűltünk össze a gyertyákkal, lámpákkal fé-nyesen kivilágított teremben, hol Zeyk József az érteke-zet elnökéül b. Splényi Henriket ajánlván, a nemes báró el is foglalta az elnöki széket és komoly, higgadt meg-fontolásra híván fel az értekezetli tagokat, felhívta Zeyk Józsefet ajánlatai megtevésére, ki nyomban javaslatba is hozta, hogy az alispáni állomásra Csató János, a fő-jegyzőségre pedig Török Bertalan jelöltessenek ki. Riadó éljenzés és helyeslés követé az ajánlatot, mi egyhangu elfogadásra talált. Báró Splényi az árvaszéki elnökségre Tóth Miklóst ajánlja, mire felemelkedik Török Antal jelenlegi árvaszéki elnök s kijelenti, hogy a megye kö-zönségének iránta tanúsított bizalmát, melyet teljes ere-jéből kíván kiérdemelni, igen köszöni s jövőre nézve is ajánlja magát a választók becses figyelmébe, de az árvaszéki elnöki állomásra reflektálni nem fog. Éljenzés kö-vet ez en loyális eljárást. — Érdekes jelenet következett ezután. Csató Lajos balázsfalvi ügyvéd emelkedett fel és szép román beszédben körülbelül következőket mondá:

Engedjék meg, hogy eszméit és gondolatait nyilváníthassa. Nincs kifogása a tisztviselői jelölések ellen, de azt hiszi, hogy előlegesen bizonyos elvekre nézve kellene megállapodni. Alsó-Fehérmegyében a románok van tulnyomó számban, a legtöbb adót és vér-adót a románok fizetik; mindazáltal nem reflektál ezen többségre, ugy hiszi, hogy más alapot is lehet találni a közös működésre. Tagadja, hogy a románok a magyar állam ellen volnának, minden hátsó gondolat nélkül a haza javát nézik, — nem oly rozsz a román nép, a mint a lapok írják. Javasolja, hogy mielőtt a többi tisztviselői állomások betöltésére menné-nek, ajánlja azon elv kimondását, hogy miután megyénk-ben tekintélyes román elem létezik, egyenlő qualificatio esetében vétessenek ők is figyelembe. E végből hivassék össze f. hó 19-én egy újabb értekezet s akkor az addig jelentkezőket is figyelembe lehetne venni. Zeyk József felhívja Csató Lajost ajánlatai megtételére. — Kovács Gyula pedig kéri, hogy mondja el magyarul is iudítvá-nyát, hogy a kik nem értenek románul, azok is tudják meg, — mely kérést Csató szép magyar nyelven teljesít. Mire Kovács Gy. azon elvet kívánja kimondatni, hogy azon tisztviselők, kik megfeleltek hivatásuknak, jövőre is megtartassanak. Pártolja az alispáni, főjegyzői és árvaszéki elnöki állomásokra tett ajánlatokat, de azt is kijelenti, hogy itt nem politikai pártok, hanem csak a megyei bi-zottság tagjai tartanak értekezetet, a mit Zeyk J. is teljesen oszt, azonban nem helyesli, hogy K. Gy. által javasolt elv elfogadtassék, mivel ez — az esetleg kimaradó tisztviselőkre nézve compromittáló lenne, egyszerűen azt óhajtaná, hogy a kik állomásban vannak, lehetőleg meg-tartassanak. Ezen elvet fogadja el b. Kemény Endre is, moraliter kötelezőnek tartván, hogy a régi tisztviselők, ha jók, megtartassanak.

Dr. Kovács Ödön. Általában axiomának tartják az emberek, hogy ha valamit tesznek, azt elvek szerint tegyék. Ha e szerint kívánunk eljárni, akkor a tisztuji-tásnál a morális szempontot s a qualificationális törvény rendeleteit kell szem előtt tartani. Nem kívánja az évek hosszú során át tisztüket jól viselt hivatalnokok megvál-toztatását és sem ő, sem más a románokat, csak azért mert románok, mellőzni nem akarja. Igaz, hogy kevés román tisztviselő van, de ennek a passivitás az oka; nem igyekeztek ez alsóbb fokozatba kezdeni a szolgálatot, mint hazánk legkitünőbb férfiai, Deák, Széchenyi stb. Miután ez értekezet a különböző nézetek és óhajások nyilvánulására való, egy állomásra több is ajánlható.

Br. Kemény E. és Kovács Gy. nem kívánna a többi állomásra kijelölést tenni, az értekezet azonban Török Bertalan véleménye folytán áttér a szolgabírói kijelölésekre. Moldován canonok kéri Tóth Miklóst a balázsfalvi járásban meghagyni. Egyébiránt pártolja K. Gy. nézetét. Mikor törvényt alkalmazunk, a törvényben lefektetett elveket kell alkalmazni. Az igen mesterkél-t választási törvény alkalmazásánál méltányosan kell eljárni, s miután az egyének csak akkor fejlődhetnek, ha terük van reá, kéri, hogy a románoknak is nyitassék tér.

Zeyk József, mint a balázsfalvi járásban is birto-kos, többek óhaja folytán Szász Józsefet ajánlja szbirónak, mi azonban nem fogadtatik el, maga Szász J. kérvén, hogy őt a n.-enyedi járásban alkalmazzák. Erre Csató

— A marquisnőhöz? — bámult reá Maurepas, a saladon.

— Most-e szokatlan órában? — tevő hozzá az anya.
— Elég tételt veszek — szolt izgatottan a szép le-ány, — és pedig még ma.

*

Pompadour a bosszuság miatt, melyet a szegény Desforges satirája okozott, nagyon szenvedett, s épen ezért a szokottnál korábban pihent le.

Midőn Marneville kisasszonyt bevezették hozzá, ott feküdt Franciaország hatalmas úrnője minden pompa nél-kül fáradtan, halványan, de azért nem kevesebb bübájjal, a selyem vánkosokon, s a leányra szegezve nagy, átható szemeit, melyek sok ügyes diplomatát kihozott sodrából.

— Csak nagyon fontos ügy mentheti ki önt azért, hogy éjji nyugalmamból kizavart — kezdí Pompadour, — mert a mint láthatja, igen rosszul vagyok.

— Tudósításom bámulatot fog kelteni, úgy hiszem — mondá elhatározottan Adrienne. — Ön meg fog gyó-gyulni marquisnő asszonyom, mert én azon helyzetben vagyok, hogy elháríthatom betegségének okát.

— S mi volna az?

— A satira, mely

— Szót se róla!

— De mégis asszonyom, ön sokat adna azért, ha ismerné a szerzőt?

— A világon mindent! — kiálta Pompadour izga-tottan.

— Nos hát, csak azt kívánom, hogy ön ne nevezzen engem feladónőnek. . . .

— El van fogadva!

— S hogy a nyomorultat meg fogja büntetni! — végzé a lány lángoló arczal.

— Ó bizza csak rám, oly büntetést mérek reá, hogy egyszerre elmegy a kedve Franciaország valamennyi köl-

tőjének a satirairástól! — szolt hevesen a marquisnő, mi-közben szemei szikráztak a bosszuvágytól.

— Szavát adta tehát asszonyom?

— Szavamat.

— Im itt a kézirat.

— Pompadour átfutotta. — De a szerző neve?

— Desforges.

— Az ő írása ez?

— Az övé.

— Mivel jutalmazzam meg önt gyermekem? — kérdé hevesen Pompadour.

— A Desforges büntetésének mértékéből fogom meg-látni én, hogy minő jutalomra becsüli ön szolgálatomat.

— Nos hát végtelenül meg lesz jutalmazva! — ne-vetett Pompadour, s méltóságos fézintéssel elbocsátá a leányt.

Még ugyanazon éjjel elfogták Desforgesot, s a bas-tilleba zárták.

Pompadour marquisnő ezután több napon át csak azzal foglalkozott, hogy valami eredeti és kínos bünte-tést eszeljen ki a költő számára. Végre megoldotta az ér-dekes problémát s megtett minden intézkedést, hogy gondolatát menél hamarabb megvalósítsa.

Desforges azaltt bastillei fogságában nagyon gono-szúl érezte magát. Úgy tetszék neki, mintha a boszuló iste-tenek legelkeseredettebbjei két épp oly szép, mint kegyet-len asszony alakjában lebegnék körül.

Ételét, italát csak a börtönőr rábeszélései folytán érinté, éjjel nappal ruhásan feküdt ágyán, ott sírt, vagy szomorú verseket szavalt, melyek klasszikus tragoediák-ból eszébe jutottak. Végére elérkezett a nap, melyen meg-tudta sorsát. Egy kis terembe vezették, melyben a zöld asztal mellett három taláros bíró, s egy kis félszemű ir-nok ült. Mögöttök magas spanyol fal volt fölállítva, mig féltucat ór vette körül a vádoltat.

Az eljárás rövidsége által volt jellemzetes. A satira egy másolatát tartva elébe kérdezték, hogy ismeri-e ezt? Igennel felelt. Bevallja-e, hogy ő annak szerzője? Midőn tagadta saját kéziratát mutatták föl neki.

Látta, hogy el van veszve, mert már elismerte, hogy a mérges verseket Pompadour marquisnő ellen ő írta, ő terjesztette el, s a királytól kegyelmet kért.

A törvényszék néhány másodperczig tanácskozott, aztán fölállt az elnök, hogy kihirdesse az ítéletet: pel-lengére állítás és fogság élethossziglan.

Eliszonyodva omlott térdre, s kezeit égfelé emelve esengve kiáltá: — Kegyelem!

E pillanatban a spanyol fal megül kilépett egy nyú-lánk, világos selyembe öltözött nő, megállt Desforges előtt, s ránézett aranyos éspítettőjével.

— Ne reméljen kegyelmet a királytól — mondá hidegen, hanyagul; — a törvény elítélte önt, s ő Felsőge nekem korlátlan hatalmat adott arra nézve, hogy az ítéletet végrehajtsam egészen saját kedvem szerint. Érti ön, szellemes satirikus, föltámadt Juvenal, egészen saját szeszélyem szerint!

— Istenem, ön az — hebegte Desforges.

— Pompadour marquisnő! — szakítá félbe a hölgy, — ugyanazon Pompadour, kit ön oly szellemesen sértett, s a kinek minden elmésségét igénybe kell vennie, hogy épp oly kitünő izléssel büntesse Önt.

Desforges elfölte arczát kezével, s szóltan maradt E köszívű hölgnél kegyelemre nem számíthatott, azt már tudta igen jól; halálfélelem fogta el, s egész testében reszketett.

A marquisnő egy pillantására elfünt a spanyol fal, s egy erős vasrudakból készült kalitka volt látható.

— Azt akarom, hogy a költők eme ritka példányát, itt e kalitkában megőrizzék, — folytatá Pompadour asz-szony — képzelő ereje bizonyára segélyére leend, hogy

L. azt mondván, hogy „kértünk Tóthot, kértünk Szászt, ha egyiket sem adják: adjanak oláhok Olteanu Vazult” ajánlja. Általános derűtlenség közötti a balázsfalvi j. szbiróság függőben hagyatott. Az alvinczi járásba Teleky József, a magyarigenibe Köblös Miklós, a nagyenyedibe Molnár Samu lemondása folytán Szász J. és a verespataki járásba Damó Vilmos jelöltettek ki, míg ellenben a kisenyedi és marosújvári járások függőben hagytak, ez utóbbira nézve elfogadván azt, hogy Imecs Domokos mellé id. Benkő Elek is ajánlva legyen. A t. publikum nem is ment tovább a kijelölésekbe, hanem szépen elszólt.

A nemzeti színház szomorú napjai.

Jókainé-Laborfalvi Rózának 50 éves művészi jubileuma alkalmából rendezett banquetten Jókai Mór legszebb beszédei egyikét tartá. Oly szép, ragyogó színekkel festé nemzeti művészetünknek az abszolút korszak és a jelenkor alatti állását, hogy méltó — ámbár minden lap hozta — újabb elolvasásra is. Jókai következőleg szólt

Kedves barátim és barátnőim! Valóban elgondolkodásra méltó rendelkezése a sorsnak, hogy egy elmúlt nagy korból mi ketten maradtunk egymás mellett ulla a feleségemmel, mint a hogy ülnek a Memnon szobrok. Csak hogy minket nem a homokpuszta vett körül, hanem egy új paradicsom. Higgyétek el nekem, akik az ifjú nemzedékhez tartoztok, hogy ez a mi világunk valódi paradicsom. Mi tudjuk azt, akik az ellenkező alvilágot láttuk. Nehéz teher lehet a pokol félelme. Ezt nem ismertem. De a visszaemlékezés a pokolra még nehezebb. Azt már jól ismerem. Nem nevezem annak azt a korszakot, amikor szenvedések közt törtek utat a művészet és irodalom első hősei. Ez nekik gyönyör volt. Nem mondom annak azt az időszakot, amidőn a művészet fölkenjté a Dunazajló jegén átjöttek minden kegyes pénteki napon, — amikor minden koldulás meg van engedve — elismerést koldulni nemzetüknek így idegen házban.

Nem nevezem pokolnak a kort, mikor a nemzeti színház primadonnájának 40 frt fizetés mellett kellett teljesíteni hivatását. Volt egy gazdag maecenas, a reménység, a ki tudjuk, hogy bőkezű uraság, a ki pótol mindent . . . (Tetszés.)

De egyszer eljöttek a napok, mikor mindaz, amit annyi nagy szellem, annyi fáradság, annyi és annyi küzdelem árán mázsánkint összehordott, — összeomlott. Akkor történt, hogy egy hatalmas ur elhívatta a nemzeti színház igazgatóját s azt mondá neki, hogy most, miután a német színház leégett, a német Tháliának háza nincs, a nemzeti színházat kell megosztani, hogy az fölválva a német és a magyar muzsa háza legyen, egyik nap a magyar, másik nap a német játszik benne.

Az igazgató esendesen ingatta rá a fejét és hallgatott. Akkor azt mondá a hatalmas ur: nohát e héttől hány napot engedne át az idegen művészetnek? Az igazgató megint csak nem felelt.

— Mondjon hát valamit! ismétlé a hatalmas ur, — hogy mégis, hány napra engedné át a magyar színházat.

a szűk fogházat második bastille-é terjessze ki . . . mert hát szűk ez, nagyon szűk úgy van készítve, hogy abban az ember sem állni, sem ülni, sem feküdni nem tud — de hiszen a költő nem afféle közönséges értelemben vett ember, s azért e szokatlan börtön kétségkívül nagyon kellemesen lepi meg!

A börtönzsolgák megragadták a szerencsétlen Desforges-ot, bevezették a kalitkába s rázárták az ajtót. A marquisnő magához vette a kulcsot.

— Így, így, ifjú Juvenálom — szólt most még mindig esiptetőjét tartva szem elé, — így fogja ön még ma megnézni Páris, s a tömeg egészen naplementéig oly módon fog mulatni önnel, a minő csak Versailles állatseregletében a majmognál szokásos.

Ezzel a szép nő-bakó ott hagyta szerencsétlen áldozatát, ki hangos zokogás közt kétségbe esetten, félajulva nyomta a fejét börtöne vasrácszatához.

Nem volt vakas, hogy ugyanazon napon, mikor Desforges-ot kalitkájába pellengére állították, s őt a párisi néptömeg botjával szurkálta, s a satirikust rothadt almával és sárral dobálta meg, hogy ugyanezen napon tartották Maurepas marquis és Marneville kisasszony esküvőjét. A marquis akarta így. A szerencsétlen költőnek látnia kelle szégyennel teljes kalitkájából a szépségtől s boldogságtól sugárzó kedvest az átlátszó üveges hintóban férje oldala mellett, visszatérve a templomból. — Adrienne bizonyonnyal nem látta őt, sokkal boldogabb volt, hogysem egyebet észrevett volna, mint a mellette ülő szép, előkelő férfit.

Évek multak. Desforges-ot rég elfeledte a világ, sőt el a két marquisnő is, kik őt oly nyomorulttá, s kalitkájában csaknem örültté tették. Ekkor egyszerre történelesen egy elrozsdásodott kulcsot akadt meg szemé Franciaország hatalmas úrnőjének, melyet — senkitől sem érintve — öltöző asztalán talált. Egyik udvarhölgye se bírta affe-

Erre az igazgató a maga ismeretes budai akcentusával így szólt:

! Wenn i' reden muss, sag i' a'mol. Wenn i, reden kann, sag i' ka'mol, (Simoncsics János volt az igazgató. Haynau a hatalmas ur.) Taps és derűtlenség.)

A nemzeti színház meg volt mentve a magyar színház számára. Akadtak derék polgárok, a kik a német Tháliának saját hajlékot emeltek, s ezzel a magyarnak otthonát megmentették. Köszönet érte a derék embereknek. Én az idegen művészetet tiszteltem, élveztem, szerettem a maga házában.

A nemzeti színház magának lett hagyva; de egyúttal a nagy nemzeti szibbadás korában nagyon is elhagyva. És egy másik szomorú napon az ország kormányzója felhívott engem, mint a ki akkor az egyetlen újságíró voltam, aki a nemzeti színház mellett buzgólkodott. Megmutatta nekem a színház évi számadásait, és így szólt:

— Lássá, ebben az évben a közönség elhidegülése miatt elköltötték a nemzeti színház alapítójának egy ötödét. Ha ez így megy tovább, négy év múlva a nemzeti színházat bezárjuk!

Bezárni a nemzeti színházat!

Utolsó frigiditását a nemzetiségnek! Hazajöttem s elborulva így szóltam feleségemhez:

— A mit a közönyösség hidegsége a nemzeti színházról lerontott, azt a ti buzgóságtok heve építse fel. — Játzatok kopott ruhában, rongyos szinfalak között, mondjátok le a fizetéseitek negyedrészéről (Hosszantartó tetszés.)

Ném volt az első, őt követték valamennyien. Vannak még közlők, akik élnek, itt van Szatmáriné, Szigeti József (taps és éljenzés), azok tanuskodjanak szavaim mellett, hogy volt idő, mikor Pelikán fiait táplálták anyjukat saját keblük vérével.

És amikor Egressy Gábor, drámánk büszkesége visszajött a száműzetésből, s szerződésnek kellett volna a nemzeti színházhoz. De minthogy erre alap nem volt, én indultam el egy aláírási ívvel, melylyel magam kezdtem meg az aláírást husz forinttal, amit még ezután kellett a tollammal megkeresnem. (Mozgás), találtam még magamhoz hasonló szegény embert, s így lett előteremtve az összeg, melylyel kárpótolni kívántuk azt a nagy talentumot.

Emlékezni fogtok arra az időre, amikor a nemzeti színháznak olyan első rangú művészei, mint Munkácsi Flóra (Felekiné) (éljenzés), Szerdahelyi Kálmán egy évig mint nem szerződött tagok, rendes fizetés nélkül működtek a színpadon. Többször hallottam Szerdahelyi Kálmántól a tréfás élezet, mikor emlékeztette Felekinét:

— Emlékezik-e még, a mikor a színház macskáival voltunk egy kenyéren?

Mert fizetésük a napi kiadások közé volt felvéve, abba a rovatba, melynek legálján ott állt a macskák ellátásának költsége. (Derűtlenség.)

Ez volt az a pokol. S ezért a mostani helyzet előttünk valóságos paradicsomnak tünik fel. Ma a fővárosnak négy színháza van; s ez nem elég. A nemzet akarataiból, s a király munificenciájából épül az ötödik, a dalszínház. (Tetszés.) És mindezeket megtölti a honi művészet dícsőséggel s a főváros közönsége lelkesedéssel. Pártolás, s elismerés árad a magyar művészetre az egész ország

részéről kezdve a koronás királytól egész a legszegényebb emberig, a közkatonáig.

Ifjú barátim! új világ ez a tietek! Ismerjétek ezt meg, hiszen ti alkotótok azt. Bocsoljétek meg, érdemeljétek meg és növeljétek.

Nektek nagyobb feladatot adott a sors, mint nekünk. Mi csak a nemzet életeért küzdöttünk, nektek kell kiküzdönetek a nemzet halhatatlanságát. (Hosszantartó taps és éljenzés.)

Azt mondják, hogy a Memnon szobrai néha zengenek. Miért zengenek? Nem zengenének, szépen hallgatnának, ha körülöttük felnőtt volna a pálmaliget. S árnyékot vetne rájuk. Te új pálmeerdeje a nemzetnek: ifjú írói és művészi nemzedék, nagy magasra emelkedj! Tul rajtunk, hogy koronád lombjával árnyékot vess reánk!

Az isten soká éltesse és dícsőséggel áraszsa el az ifjú művészi nemzedéket! (Viharos, hosszantartó éljenzés és taps.)

Nagyszerű volt a szeretet lelkesedésének megmegújuló kitirése Jókai beszéde alatt. — És az a vihar, amely a végén tombolt, felülhaladja a képzeletet. Sokan könyeztek, s a fiatal hölgyek odasiettek Jókaihoz, kezét csókolni.

Sz. 11,017.—1883. Alsó-Fehérmegye alispánjától.

Megyénk bizottsága f. hó 5-én tartott rendkívüli közgyűlésben 145. sz. a. hozott határozatával az általános tisztújítást az 1883. évi XV. t. cz. 19. §-a értelmében folyó december hó 20-án kezdődőleg határozta megtartani.

Minek folytán az irt napon d. e. 9 órakor kezdődő közgyűlés tárgyai lesznek:

I. Általános tisztújítás.

1. A kijelölő választmányba 3 tag választása. — 2. Következő tisztviselői helyek betöltése: a) alispán, b) főjegyző, c) I-ső aljegyző, d) II-dik aljegyző, e) tiszti ügyész, f) főorvos, g) pénztárnok, h) számvető, i) alszámvető, k) árváséki elnök, l) két árvászéki ülnök, m) árvászéki jegyző, n) közgyám, o) központi állatorvos, p) hét szolgabíró, q) hét segéd-szolgabíró és r) hét járási orvos, következő járásokba: alvinczi, balázsfalvi, kisenyedi, magyarigeni, marosújvári, nagyenyedi, verespataki járásokba; s) egy járási állatorvos.

Fennebbi állomásokra vonatkozólag a köztisztviselők minősítéséről szóló 1883. évi I. t. cz. szabványai lévén irányadók, a megyei bizottság elhatározta, hogy a főorvosi és járási orvosi állomásokra vonatkozó pályázatok kelően felszerelve f. december hó 18-án d. e. 11 óráig a megye alispánjához beadandók a végből, hogy az 1876. évi XIV. t. cz. 161. §-a értelmében az egészségügyi bizottság által megvizsgáltassanak. A többi állomásokra vonatkozólag pedig azon óhaját fejezték ki, hogy a jelentkezések, valamint az új pályázók által az 1883. évi I-ső t. cz. által előirt minősítést igazoló okmányokkal felszerelt folyamodványok szintén folyó hó 18-án főispán ő mltóságához, mint a kijelölő bizottság elnökehez beadandók.

II. Közgyűlés egyéb tárgyai lesznek:

1. Nagy-Ényed város tisztviselőinek nyugdíj alapszabályzata. — 2. Erdélyi gazdasági egylet körirata a Romániából való marhabehozatali tilalom további fentar-

— Igen, igen, — mormogta a rongyos ember . . .

Ekkor kocsi haladt el előtte, melyben előkelő kinézésű csinos férfi mellett vonzó, ifjú nő ült a roccoco világ minden finomságával bizalmasan csevegve egy csinos tisztel, ki a kocsi mellett lovagolt, s lova időről-időre kevély mozdulatokat tett.

— Adrienne! — kiáltá föl hirtelen a rongyos ember, kin úgy látszik nyomorúságának teljes érzete vett egyszerre erőt, hogy a kocsi forgó kerekei közé vessen magát. Az ifjú hölgy hallva nevét közömbös pillantást vetett a koldusra — mert annak tartá Desforges-ot — és ezután tovább enyelgett a tisztel.

— Adrienne! — ismétlé magában a szerencsétlen költő. Ez alatt tova hajtott a kocsi, Desforges egy köre ült és sirt. Így ült míg leszállt az éj, ekkor hirtelen fölegyenesedett, a csillagos égre emelte kezét, s irtóztató átkot mondott.

— Legyen átkozott e fajzat, melynek többet ér a festett ezimer, mint az emberi méltóság, átok a nőkre, kik érény és erköles helyett csak hideg kegyetlenséget gyakorolnak, átok a zsarnokokra, kik lábaikkal tiporják, hogy bántsanak, hogy gyötörjenek, hogy szívünket kiszakítsák testünkől, s aztán nevensenek fölöttünk — átok reájok, átok!

E szavak után fölkelte hogy elhagyja a határt. . . A szerencsétlen satirikus átka irtóztatóan beteljesült.

Pompadour e jósló szavakkal halt meg: „Utánam jő a vízözön!” s az valóban be is következett, s a vízözön volt — a francia forradalom!

Negyven évvel később Desforges, ki egykor kalitkájában a párisi nép gúnyos hahotájának volt kitéve, ugyanazon helyen láthatta, miként hull le a marquisnő és Maurepas marquis feje a guillotine alatt.

— A hadügyminiszter — volt a rövid felelet.

tása iránt. — 3. Községi költségvetések és zárszámadások. — 4. A m. kórház 1882. évi zárszámadása — 5. Abrudbánya város képviselőtestületének határozata az Almosan-féle hid költségeinek hordozása tárgyában.

Nagy-Enyeden, 1883. évi december hó 7-én.

Csató János,
alispán.

VEGYES HIREK.

— **Hymen.** Rapaics Rómeó nagyenyedi kir. adófelügyelősnél pénzügyi fogalmazó eljegyezte Zakariás Hajnal Anna kisasszonyt, dr. Donogány Jakabné úrhölgy kedves nevelt leányát.

— **Hymen.** Magyarigényi kitűnő fiatal tanító Kiss Elek jelen hó 11-én tartja esküvőjét, ugyancsak magyigényi özv. Török Józsefné nevelt leánya Kövér Róza kisasszonnyal.

— **A Bethlen-főiskola ifjúsága** ideai táncvigalmát — folyó hó 7-diki bizottmányi gyűlésének határozata szerint — február 9-én fogja megtartani. A rendezőség következőleg alakult meg: Váró Ferenc tanár-elnök, Csekme Ferenc ifj. elnök, Zajzon Lajos, Várhelyi Boldizsár, Péchi Árpád, Kovács Antal, Józsa Zsigmond, Nagy Mihály, Csiki József, Szász Béla, Ellend József, Szalánczi László, Molnár Endre és Nagy Elek.

— **Necrolog.** Abrudbányai Mihelyes Zsigmond, zalathnai gyógyszerész, Alsó-Fehérmegye bizottsági tagja, élete 46 évében elhalt. Bánatos nőt hagyott maga után. Béke hamvaira!

Halálozás. Zabolai Kozma Ferenc, Alsó-Fehérmegye törvényhatósága bizottsági tagja, a háportoni körjegyzőség derék és fáradságot nem ismerő tevékeny volt jegyzője folyó hó 8-án reggeli 7 órakor 61 éves korában megszűnt élni. Hült tetemei folyó hó 10-én fognak örök nyugalomra tetetni. Legyen áldott emléke!

— **A gyulafehérvári veres-kereszt egyesület** f. hó 1-én tánczezel egybekötött tombola-estélyt rendezett. Az estély igen sikerült volt, a mennyiben rendkívül sokan vettek részt. Az estély nagyobb részét azonban több buzgó hölgy által rendezett tombola számainak kihuzása foglalta el, s így a tánczolni vágyó ifjúságnak nem sok idő maradt a tánczra. — Gyula-Fehérvár és környékéből a lelkes nők közül, kiknek az estély sikere köszönhető, ott voltak: Papp Györgyné, ki egyszersmind a háziasszonyi szerepet vitte, Joksmann Nándorné, Szentkirályiné, Jakabfiné leányával Gusztával, Ávéd Jákóné, Fogarg J.-né, Dékány Ernőné leányával Margittal Borbándról, özv. Szász Pálné leányával Ilonával Sárdról, özv. Donogányné Nagy-Enyedről. A lányok közül Gy.-Fehérvár intelligenciája teljesen képviselve volt; ott láttuk Henter Ilonát, Remetey Irmát, Reiner nővéreket, Navratil Pepit N.-Enyedről, Sikorszky Tildát Nagy-Enyedről, stb. — Az estély bevétele a 300 forintot meghaladta.

— **Az alsófehérmegyei tanító-egyesület** marosújvári járási köre a „magyarországi tanítók árvaháza“ javára Maros-Ujvárt 1883. évi december 15-én, az „intézkedő“ termében tánczvizsgálommal egybekötött zenestélyt rendez. Az estély műsora: 1. Arie et Finala „Lucia di Lammermor“, előadja a bányász zenekar. 2. Felolvasás, tartja Deezsi Jenő. 3. Tilinkó-játék zenekisérettel, előadva Desewffy Gizella k. a. által. 4. „Rondo Brillant“ Webertól, zongorán előadja Blaska Gizella k. a. 5. „Három a daru“, Tompától, szavalja Barabás Lajos. 6. „Grand Polonaise“, C. M. Weberől, zongorán és hegedűn előadja Sippner J.-né és De Adda József. 7. „A haldokló ágya mellett“, alkalmi költemény; irta Fülel Sz. Lajos, szavalja Luka Ilona. 8. „Ich wolt' meine Lieb...“ Mendelssohntól, duetto; előadja Lippner J.-né és Lippner J. 9. Duetto „Lucretia Borgia“-ból, előadja a bányász zenekar. — Belépti jegy ára személyenkint 50 kr. Kezdeté fél 7 órakor.

— **A „Közérdek“** jelen évi 49-ik számában a „Roncesoló toroklob“ című cikkből a roncesoló toroklob kór jeleit illetőleg tollhibából kimaradt az, hogy az alsó állcsont alatt, különösen az alsó állcsont szeglet táján, néha egyik, néha mindkét oldalon, tapogatóra fájdalmas csomók érezhetők. — Kérem ezt, miután e nevezetes kórjel a jövő számban kijavítani. — Magyar Igen, 1883. decz. 4-én. — Lukátsffy Victor, j. orvos.

Gróf Szapári pénzügyminiszter tréfája. A „P. H.“ írja, hogy a Jókainé tiszteletere rendezett bankett alkalmával Komócsy József elmés toasztott mondott Szapárirra és Jókaira, az ország két kincstárára. Az egyiknél, a ki mindig takarékoskodik, mindig deficit van. A másiknál a ki örökké pazarol, mindig van a kincs. Péchy oda hajlott Szapáryhoz: „Ez igaz, lemondhatnál Jókai javára.“ Szapáry a fejét rázta: „Barátom, Jókai is csak azt csinálja, a mit én. Én az adókat emelem a nemzetnek, ő pedig a Nemzetet emeli az adófizetőknek.“

— **Kutya esküdtzsek.** Amerikában történt, az Egyesült-Államokban. Egy juhász kutya megharapott egy delanói fiatal embert. E kutyakihágást megtorlandó, összeült a delanói kupaktanács és esküdtzsekké alakulva, maga elé hozatta a szörnyen ugató vádoltat. A falu bírja volt az esküdtzseki elnök, Johnney a kocsmáros volt a közvédő, mint védőt pedig egy boltost állítottak a kutya

mellé. A vád- és a védbeszéd megkérdezése után visszavonult az esküdtzsek és hosszas tanácskozás után kimondta a vétkest, mire a bírő kötél általi halálra ítélte el a juhász kutyát. Most már pár óráig jól tartották az elíteltet, mely a legjobb étvágygyal felfalta az elébe rakott tömördek eledelt, a falu érzékeny hölgyei pedig virágokat küldtek a kivégzendő kutyának. Ezután felállították az akasztófát, elővezették a deliquentat és nyakára tették a hurkot. A közvédő még azt kérdezte a kutyától, van-e még valami mondani valója? Lehetett is neki elég, mert szokatlan volt neki a hurok és kegyetlenül kezdett el ugatni, mire kórusban felelt neki az egész falu kutyasága. Most kinyitotta a bakó a csapóajtót és a kutya négy perez alatt kiadta páráját. — Így beszéli el a „Police Gazette“, mely élethű rajzzal is megörökíti a juhász kutyagyászos végét.

— **Ujzeneművek.** Táborosky és Parseh nemzeti zenemű-kereskedésében megjelent jeles dalköltőnk Szentirmay Elemértől „Piros róza, fehér róza“ két kedvelt dal, énekhangra zongorakísérettel. Ára 80 kr.

FELELŐS SZERKESZTŐSÉG:

Dr. MAGYARI KÁROLY.

TÖRÖK BERTALAN. SZILÁGYI FARKAS.

KIADÓ-TULAJDONOS: WOKÁL JÁNOS.

Sz. 86.—1883.

k. e. r. b.

Pályázati hirdetés.

Alsó-Fehérmegye közigazgatási erdészeti bizottsága közhírré teszi, hogy a megye törvényhatóságához tartozó községi, volt úrbéres és egyéb közbirtokossági erdők szakszerű kezelése céljából a megye területén rendszeresített két erdőtisztai állomás Nagy-Enyed és Gyula-Fehérvár székhellyel pályázat útján fog betölteni. — Az állomásokkal egybekötött javadalmazások a következők:

A nagyenyedi állomásnál a megye pénztáránál havi előleges részletekben felveendő 800 forint évi fizetés, utiátalány 450 frt, lakbér 150 és szabályrendeletileg megállapítandó iroda-átalány.

A gyulafehérvári állomásnál évi fizetes 700 frt, utiátalány 350 frt, lakbér 150 frt és szabályrendeletileg megállapítandó iroda-átalány.

A megválasztandó erdőtiszt köteles a fentebbi javadalmazásért minden további díj felszámíthatása nélkül a felügyelete alá tartozó erdők üzemterveit is elkészíteni.

A pályázóktól megkívántatik, hogy az 1879. XXXI. t. cz. 26 §-ban előírt qualificatióval birjon, és hogy legalább két évi gyakorlatot kimutasson.

A kellőleg felszerelt folyamodványok legkésőbb **folyó évi december hó 30-ig** Alsó-Fehérmegye közigazgatási bizottsága elnökéhez ezimezve be-terjesztendők.

A szolgálati utasítás a megye alispáni hivatalánál a hivatalos órák alatt bármikor megtekinthető. Nagy-Enyed, 1883. decz. 7-én

Csató János,
közig. erdőrendészeti bizottság elnöke,
és alispán.

Sz. 4128—1883.

tkvi

Árverési hirdetés.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság részéről közlé tétetik, hogy a kir. kincstár végrehajtható 62 forint 8 kr tőke és ennek 6% kamata, 4 frt 80 kr költség követelése kielégítése végett végrehajtható szenedők Pópa Maria szül. Rosiánu és gyermekei Pópa Jova, Anna és Silea, Vasília kiskorúaknak a szász-csanádi 64. számú telekjévkben A+ 1-4. rendszám alatt foglalt fekvőségei 311 forint kiküldési áron Szász-Csanád község előjárósági helyiségében 1883. évi december hó 22-én délelőtt 10 órakor tartandó nyilvános árverésen kiküldési áron alól is eladatnak.

Venni szándékozik kötelesek a kiküldési ár 10%-át készpénzben, vagy pedig az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított óvadékképesnek nyilvánított értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni.

A vételárt pedig vásárló az árverezés jogerőre jutása után 30 nap alatt köteles a feltételekben megnevezett kir. adó-, mint letéti hivatalhoz lefizetni.

Különben az árverezés megállapított feltételei alóli telekkönyvi hatóságnál a hivatalos órák alatt és Szász-Csanád község előjáróságánál megtekinthetők.

A kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóságtól. Nagy-Enyeden, 1883. szeptember 25-én.

Jovján,
kir. aljbíró.

Nyomatott Wokál János gyorssajtóján Nagy-Enyeden.

Sz. 4132—1883.

tkvi

Árverési hirdetés.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság részéről közlé tétetik, hogy a kir. kincstár végrehajtható 56 frt 42 kr tőke és ennek 6% kamata és 4 frt 65 kr költség követelése kielégítése végett végrehajtható szenedők Mára Andrei és neje Hologaria Mariának a szász-csanádi 370. számú telekjévkben A+ 1-15 rendszám alatt foglalt fekvőségei 1337 frt forintban megállított kiküldési áron Szász-Csanád község előjárósági helyiségében 1883. évi december hó 22-én délután 3 órakor tartandó nyilvános árverésen kiküldési áron alól is eladatnak.

Venni szándékozik kötelesek a kiküldési ár 10%-át készpénzben, vagy pedig az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított óvadékképesnek nyilvánított értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni.

A vételárt pedig vásárló az árverezés jogerőre jutása után 30 nap alatt köteles a feltételekben megnevezett kir. adó-, mint letéti hivatalhoz lefizetni.

Különben az árverezés megállapított feltételei alóli telekkönyvi hatóságnál a hivatalos órák alatt és Sz.-Csanád község előjáróságánál megtekinthetők.

A kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóságtól. Nagy-Enyeden, 1883. szept. 2-án.

Jovján,
kir. aljbíró.

Sz. 4172—1883.

tkvi

Árverési hirdetés.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság részéről közlé tétetik, hogy Glükman Simon végrehajtható 29 frt 24 kr tőke és ennek 1876. november 4-től járó 6% kamata és 24 frt 27 kr költség követelése kielégítése végett végrehajtható szenedők Todorán Tódornak a csákyai 115. számú telekjévkben A+ 1-5. rendszám alatt foglalt fekvőségei 361 forintban megállapított kiküldési áron Csáky község előjárósági helyiségében 1883. évi december hó 22-én délelőtt 10 órakor tartandó nyilvános árverésen kiküldési áron alól is eladatnak.

Venni szándékozik kötelesek a kiküldési ár 10%-át készpénzben, vagy pedig az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított, óvadékképesnek nyilvánított értékpapirokban a kiküldött kezéhez lefizetni.

A vételárt pedig vásárló a következő határidőben köteles a feltételekben megnevezett kir. adó-, mint letéti hivatalhoz lefizetni, és pedig az árverezés jogerőre jutása után 30 nap alatt.

Különben az árverezés megállapított feltételei alóli telekkönyvi hatóságnál a hivatalos órák alatt és Csáky község előjáróságánál megtekinthetők.

A kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóságtól. Nagy-Enyeden, 1883. szeptember hó 29-én.

Jovján,
kir. aljbíró.

Sz. 4178—1883.

tkvi

Árverési hirdetés.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság részéről közlé tétetik, hogy a kir. kincstár végrehajtható 96 frt 31 kr tőke és ennek 6% kamata és 4 forint 65 kr költség követelése kielégítése végett végrehajtható szenedők Mundrán Stéfán lui Pávelnek az örményszékesi 295. sz. tjkvben A+ 1-14. rendszám alatt foglalt fekvőségei, melyek közül a 2. rend-, 498. helyrajzi szám alatt szölv 6 frt 75 kr váltásig tőke terhel, 904 frt 60 kr kiküldési áron Örményszékes község előjárósági helyiségében 1883. évi december hó 27-én délelőtt 10 órakor tartandó nyilvános árverésen kiküldési áron alól is eladatnak.

Venni szándékozik kötelesek a kiküldési ár 10%-át készpénzben, vagy pedig az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított óvadékképesnek nyilvánított értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni.

A vételárt pedig vásárló az árverezés jogerőre jutása után 30 nap alatt köteles a feltételekben megnevezett kir. adó-, mint letéti hivatalhoz lefizetni.

Különben az árverezés megállapított feltételei alóli telekkönyvi hatóságnál a hivatalos órák alatt és Örményszékes község előjáróságánál megtekinthetők.

A kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóságtól. Nagy-Enyeden, 1883. szeptember 29-én.

Jovján,
kir. aljbíró.

Sz. 4173—1883.

tkvi

Árverési hirdetés.

A nagyenyedi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság részéről közlé tétetik, hogy Zudor Istvánné végrehajtható 18 frt 30 kr tőke és ennek 1881. január 1-től járó 6% kamata és 4 frt 60 kr és 11 frt 41 kr költségek követelése kielégítése végett, továbbá Peszkár Niculai hagyatékának a 4174—1883. sz. alá beadott árverést kérésre folytán 3 frt perbeli és 5 frt végrehajtható kérés költségek kielégítése végett végrehajtható szenedők Csoplinta Józsefnek a diódi I. rész 485. sz. tjkvben A+ 1-8. rendsz. alatt foglalt fekvőségei 413 forint kiküldési áron Diód község előjárósági helyiségében 1883. évi december hó 22-én délelőtt 10 órakor tartandó nyilvános árverésen kiküldési áron alól is eladatnak.

Venni szándékozik kötelesek a kiküldési ár 10%-át készpénzben, vagy pedig az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított, óvadékképesnek nyilvánított értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni.

A vételárt pedig vásárló az árverezés jogerőre jutása után 30 nap alatt köteles a feltételekben megnevezett kir. adó-, mint letéti hivatalhoz lefizetni.

Különben az árverezés megállapított feltételei alóli telekkönyvi hatóságnál a hivatalos órák alatt, és Diód község előjáróságánál megtekinthetők.

A kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóságtól. Nagy-Enyeden, 1883. okt. 4-én.

Jovján,
kir. aljbíró.